

πύριζον και έπρεμόσθουν εις μακρούς φωτεινούς
σελαγισμούς τὰ φῶτα τοῦ Νκυστάθμου, δέν
κατώρθουν νὰ ἀποσπάτω τοὺς ὀρθαλμούς ἀπὸ
τὸ φωτισμένον παρὰθυρον, τὸ ὑγρὸν καὶ γλυκὺ
ἐκεῖνο φῶς ὅπου βραδεῖα ἐξηκολούθει ἡ ἀγω-
νία τοῦ ἀφίλου ναύτου, διὰ τὸν ὁποῖον κανεῖς
δέν ἦτο εἰς τὸν κόσμον νὰ γλυκάνη τὰς τε-
λευταίας του στιγμᾶς, κανεῖς πλέον δέν ἔμεινε
ἀπὸ ὅσους ἠγάπησε, παρὰ οἱ ἀδελφοὶ του οἱ
Θαλασσινοί, τὰ τέκνα τῆς ἀλμυρᾶς, τῆς γαλα-
νῆς Ὀχλάσσης !

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

~~~~~

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Κάτασπρα μάρμαρα, ὠραῖες εἰκόνες,
ἀρχαῖα σκαλίσματα,
τοιχοὶ κατὰμυροι ἀπὸ τὰ χρόνια,
σπιτιῶν γκρεμίσματα.

Ριμάδια ξέσκεπα καὶ ἀραχνιασμένα,
ριμάδια ἀσύγκριτα,
κάτασπρα μάρμαρα καὶ δοξασμένα
ἐργοτεχνήματα !

Ποῖα χέρια σ' ἔκτισαν, ποῖα μάτια σ' εἶδαν,
πύργε ὑπερύψηλε ;
Τὴν κόρη μέσα εἶχες κλεισμένη
τὴν ἡλιογέννητη ;

Κάτασπρα ἀγάλματα τοῦ μεσαιῶνος
ἀρχαῖα συντρίμματα,
ἐρημοκλήσια μαῦρα γκρεμισμένα
πόλεις χαλάσματα.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Γραντεύω δὼ κ' ἐκεῖ μέσα στὰ ξρεῖπια σας
κρονοσταλλωμένα δάκρυα,
ἀρχαῖα ρημάδια, μέσα στὰ χαλάσματα,
βρίσκω συντρίμματα δνειρῶν.

Βλέπω συντρίμματα, βλέπω δνειροπλάνεμα
καρδιαῖς κομματιασμέναις
βλέπω ρημάδια, πύργους κ' εἰκονίσματα
καρδιαῖς σαβανομέναις.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἰς τὰς χώρας ἐν αἷς ἤχησας αἱ ὠραῖαι τέ-
χραι ἐγεννήθησαν καὶ οἱ ὠραιότεροι ἀνθρώποι.

Βίγκελμαν

Τέχνη εἶρε ἡ ἀναπαράστασις ἐκείνου, ὅπερ
αἱ αἰσθήσεις διαβλέπουν εἰς τὴν φύσιν διὰ μέ-
σου τοῦ πέπλου τῆς ψυχῆς.

Κατοῦλ Μανδῆς

~~~~~

ΑΝΘΙΣΜΕΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀφιερώνεται εἰς τὸν λόγιον
φίλον κ. Δ. Καλογερόπουλον.

Ὁ λεπτοφνὺς σῶμα τῆς ὠραίας
παρθένου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πλα-
σθὲν μὲ γάλα καὶ ρόδα, εἶχε μίαν
ἀόριστον καὶ ἀσαφῆ ὠραιότητα.

Ἰπὸ τὸν στέφανον τῆς μακρᾶς
ὀλοξάνθου κόμης, τὸ πρόσωπόν
τῆς, μὲ τοὺς ἀκινήτους ὀφθαλ-
μούς, ἦτο δροσερὸν ὡς ἐαρινὴ
πρωΐα.

Εὐρίσκετο εἰς τὴν πρωΐαν τῆς
ζωῆς τῆς καὶ ἦτο ἀγνή ὡς στα-
γὼν δροσῶν, ὡς χρυσὴ ἀκτίς. Ἡ
ψυχὴ τῆς ἦτο μία ἁρμονία ἀρώ-
ματος καὶ φωτός, καὶ αὕτῃ, ὅπως

ἦτο πλασμένη διὰ τὴν ἀγάπην, εἶχεν ἀγαπήσει τὰ ἄνθη. Εἰς
τὸν μικρὸν κῆπον τῆς ἡ παρθένος εἶχε συλλέξει παντὸς
εἶδους ἄνθη, τὰ ἡγάπα καὶ ἐστόλιζε μὲ αὐτὰ τὸ δωμάτιον
τῆς καὶ τὴν κόμην τῆς.

Τὰ ἄνθη ὁμοιάζον μὲ μικρὰ ἀδελφάκια τῆς καὶ αὐτὴ
ἐφαίνετο ὡς ἐν ὄνθος ὠραῖον, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει τὰ ἀγνὰ
πέταλά του εἰς τοῦ φωτεινοῦ ἡλίου τὰ πρῶτα φιλήματα.

Αἱ στιγμαὶ τῆς ζωῆς τῆς παρήρχοντο ὡς ἐν δνειρον
ὠραῖον καὶ γλυκὺ μέσα εἰς ἓνα ἄνθινον κόσμον, ὅπου
καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος ἀκόμη ἤλθε μίαν Πρωτομαγιάν σκε-
πασμένος μὲ ἄνθη.

Τὴν παραμονὴν ἡ κόρη εἶχε συναθροίσει ὅσα ἄνθη
ἤδυνήθη, διὰ νὰ στολίσῃ τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἄνθη λευκὰ
καὶ ἄνθη πολυχρώμα, ἄνθη ὄσσμα καὶ ἄνθη μὲ ἀποπνι-
κτικὴς εὐωδίας ἐκάλυπτον τὸ δωμάτιόν τῆς τὸ παρθενικόν.

Κατόπιν ἐνεδύθη τὴν ὠραίαν λευκὴν στολὴν τῆς καὶ ἐφό-
ρεσεν ἓνα ὠραῖον ἄνθινον στεφάνι διὰ νὰ κοιμηθῇ ἐορτά-
ζουσα τὴν δόξαν τῆς Πρωτομαγιάς.

Τὸ παρθενικὸν δωμάτιον ὁμοίαζε μὲ τέμενος ἀνθισμέ-
νον, ὅπου ἡ παρθενία τῆς κόρης ἀνθοστεφάνωτη ἔγινε νὰ
κοιμηθῇ. Τὰ ἄνθη συνώδευσαν τὸν ὕπνον τῆς καὶ ὄλην
τὴν νύκτα ἓνα ἐλαφρὸν μῦθον ἐπλανᾶτο καὶ ἐθώπευε τὴν
κοιμωμένην παρθένον, ποῦ ὠνειρεύετο ἓνα ἀνθοστεφά-
νωτον θρόμβον.

Συνωμίλον τὰ ἄνθη μὲ τὴν ψυχὴν τῆς ἀποκοιμισμέ-
νης παρθένου καὶ τὴν ἔπεισαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σῶμα διὰ
νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ ἄπειρον μαζὺ μὲ τὸ μῦθον τῶν λουλου-
διῶν, μαζὺ μὲ τὸς χρυσὰς ἀκτῖνας.

Ἐξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς ἡ νύξ σεληνοφεγγὴς ἐφαί-
νετο ὡς μαρτεύουσα τὴν ἡρεμον καὶ σιγὴν νύκτωρ, τὴν
ὅποιαν ἐδώρουν τὰ ἄνθη, μέσα εἰς μίαν δηλητηριώδη
ἀμυοσφαῖραν, πρὸς τὴν κοιμωμένην παρθένον, εἰς ἐλαφρὰ
φιλήματα καὶ ριγηλὰς θωπείας.

Τὴν αὐγὴν, ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἡ παρθένος ἐκοιμᾶτο
ἀκόμη ἓνα ὕπνον ἀνθισμένον, ὕπνον λευκὸν πλήρη μύθου.
Καὶ ὅταν ἄλλοι ἄνθρωποι ἤνοιξαν τὰ παρὰθυρα τοῦ δω-
ματίου τῆς, μαζὺ μὲ τὰ μῦθα τῶν ἀνθέων, ἐπετερύνισεν
εἰς τὸν καθαρὸν αἴρα, ὡς μία λευκὴ χρυσαλλίς, καὶ ἡ
ψυχὴ τῆς παρθένου.

Ζάκυνθος

ΜΑΡ. ΣΙΓΟΥΡΟΣ